

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de staatssecretaris van
Veiligheid en Justitie
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 20 mei 2011 in zaken nrs. 10/23504 en 10/30554 in
de gedingen tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 3 juni 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 mei 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de besluiten van 3 juni 2010 met betrekking tot twee van de vier dragende elementen van het relaas onvoldoende zijn gemotiveerd en dat zij, gelet op de verklaring van de minister ter zitting dat de vier elementen, slechts in samenhang bezien, reden zijn geweest om het asielrelaas van de vreemdelingen ongeloofwaardig te achten, van oordeel is dat voormelde besluiten daarom onvoldoende zijn gemotiveerd. De minister betoogt hiertoe dat de rechtbank hem is gevolgd in de tegenwerping van de tegenstrijdige verklaringen van de vreemdelingen over de aanwezigheid van een familielid en het aantal belagers tijdens een gestelde gewelddadige inval en dat vreemdeling 2 vanwege de cultuur in haar land niet reeds in Armenië tegen vreemdeling 1 zou hebben gezegd dat hun dochter wilde ontvoeren. Gelet op de aard van deze tegenwerpingen en het oordeel van de rechtbank daarover, had zij zich dienen te beperken tot het oordeel dat de relazen van de vreemdelingen geen positieve overtuigingskracht hebben en ongeloofwaardig zijn, aldus de minister.
 - 2.1. De minister heeft zich in de besluiten van 3 juni 2010 op het standpunt gesteld dat van het relaas van de vreemdelingen over de problemen die zij in hun land van herkomst hebben ondervonden geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat dit niet geloofwaardig is. In dat verband heeft hij de vreemdelingen onder meer tegengeworpen dat zij tegenstrijdig hebben verklaard over de aanwezigheid van hun (schoon)moeder en het aantal aanwezige bodyguards tijdens de gestelde inval in hun huis op 8 augustus 2009. Voorts heeft hij ongerijmd geacht dat vreemdeling 2 vanwege cultuurverschillen niet aan vreemdeling 1 zou hebben verteld dat Spartak hun dochter wilde ontvoeren.

2.2. Uit het proces-verbaal van de zitting blijkt dat de minister zich ter zitting bij de rechtbank op het standpunt heeft gesteld dat het relaas bestaat uit een aaneenschakeling van gebeurtenissen en dat het relaas als geheel ongeloofwaardig is bevonden, omdat daarvan geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Op de vraag van de rechtbank of de verschillende onderdelen van het relaas in onderlinge samenhang moeten worden gezien, heeft de minister gesteld dat in principe één tegenstrijdige verklaring al voldoende zou zijn geweest. Gelet hierop geeft de enkele omstandigheid dat de minister ter zitting desgevraagd ook heeft gesteld dat het niet zo is dat een van die elementen belangrijker is en dat het om de samenhang gaat, geen grond voor het oordeel dat hij zich op het standpunt heeft gesteld dat de door hem in de besluiten van 3 juni 2010 beoordeelde aspecten slechts in onderlinge samenhang gezien hebben geleid tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Uit de besluiten van 3 juni 2010 en de daarin ingelaste voornemens blijkt dit evenmin. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de vier elementen slechts in samenhang gezien reden zijn geweest om het asielrelaas van de vreemdelingen ongeloofwaardig te achten en dat omdat twee van de vier elementen in rechte geen stand houden de besluiten van 3 juni 2010 onvoldoende gemotiveerd zijn.

2.3. In hoger beroep is niet bestreden dat de vreemdelingen tegenstrijdig hebben verklaard over de aanwezigheid van hun (schoon)moeder en het aantal aanwezige bodyguards tijdens de gestelde inval in hun huis op 8 augustus 2009 en dat de verklaring van vreemdeling 2, dat zij vanwege cultuurverschillen niet aan vreemdeling 1 heeft verteld dat 'un dochter wilde ontvoeren, bevreemdingwekkend is. Dit zijn beide elementen op het niveau van de relevante bijzonderheden. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van dat relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en daarom ongeloofwaardig is.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Ten aanzien van de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 3 juni 2010 overweegt de Afdeling dat, voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, aan deze gronden niet wordt toegekomen. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de beroepen van de vreemdelingen alsnog ongegrond verklaren.

4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 20 mei 2011 in zaken nrs. 10/23504 en 10/30554;
- III. verklaart de in die zaak ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

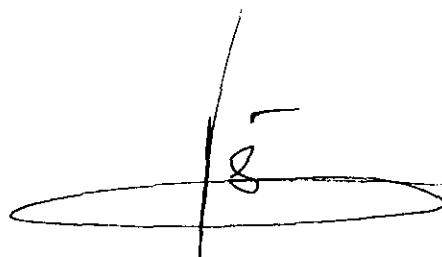
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 december 2012

284-698.

Verzonden: 14 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser